

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **V. K.**, zast. Mgr. Lubomírem Kazdou, advokátem se sídlem Půtova 1219/3, 110 00 Praha 1 – Nové Město, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2012, č.j. KUJI 75723/2012, sp. zn. OOSČ 555/2012 OOSC/168/PM/2,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Dne 28.11.2011 v 10:32 hod. při průjezdu obcí Olšany, okres Jihlava, žalobce jako řidič automobilu tov. značky Š. O., reg. zn. jel v úseku, kde rychlost jízdy byla stanovena nejvýše 50 km/hod, rychlostí dle záznamu z měřicího zařízení 81 km/hod. (při zvážení maximální možné odchylky měřicího zařízení byla prokázána rychlost měřeného vozidla minimálně 78 km/hod. jako minimální skutečná rychlost), čímž porušil ust. § 18 odst. 4

zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „zákon o silničním provozu“) a tím se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Provedenou lustrací bylo zjištěno, že žalobce přestupek se stejnou skutkovou podstatou – překročení povolené rychlosti – spáchal v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců již jednou. Za přestupek byla žalobci rozhodnutím Městského úřadu Telč, odbor dopravy, ze dne 19. 4. 2012, č.j. MěÚ Telč-10669/2011/OD uložena podle ust. § 125c odst. 4 písm. e) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) s ohledem na ust. § 12 zákona o přestupcích pokuta v částce 3.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 2 měsíců a dále podle ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích s odkazem na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů povinnost uhradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání.

Rozhodnutím Krajského úřadu kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností ze dne 14. 11. 2012, č.j. KUJI 75723/2012, sp. zn. OOSČ 555/2012 OOSC/168/PM/2 bylo odvolání žalobce podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítnuto a rozhodnutí Městského úřadu Telč, odbor dopravy, ze dne 19.4.2012, č.j. MěÚ Telč-10669/2011/OD bylo potvrzeno.

II.

Shrnutí žalobních bodů:

V žalobě doručené Krajskému soudu v Brně dne 18. 12. 2012 žalobce namítá, že byl postupem správních orgánů zkrácen na svých právech, která mu náleží. Ze spisového materiálu je podle žalobce zřejmé, že zkrácení práv žalobce vedlo k nedostatečnému skutkovému zjištění a nepřipustně zkrácenému vyvození odpovědnosti.

Žalobce namítá, že žalovaný podstatně porušil ustanovení o řízení tím, že ve výroku rozhodnutí neuvádí celou výrokovou část, nýbrž pouze konstatuje porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dovozuje spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 tohoto zákona. Rozhodnutí žalovaného je podle žalobce nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný dovozuje další porušení, aniž by toto porušení bylo řádně vymezeno, a pouze odkazuje na tzv. provedenou lustraci. Za nepřezkoumatelnou považuje žalobce i část rozhodnutí, v níž žalovaný uvádí, že „další uvedené skutečnosti v odvolání nejsou jako námitky zcela srozumitelné, a nelze na ně adekvátním způsobem reagovat.“

Žalobce dále namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož odůvodnění obsahuje toliko obecné tvrzení, že byl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž chybí řádné a vyčerpávající odůvodnění.

Žalobce poukazuje na porušení zásady rychlosti a hospodárnosti řízení, jelikož žalovaný nedůvodně posuzoval odvolání žalobce 6 měsíců, čímž byly porušeny zákonné pořádkové

lhůty. Žalobce namítá, že byl postupem žalovaného poškozen, když pravomocné rozhodnutí obdržel 2 dny před koncem prekluzivní lhůty.

Dále uvádí, že správní orgán prvního stupně neakceptoval řádnou omluvu ani písemné návrhy obecného zmocněnce, jehož totožnost mu byla známá. Správní orgán prvního stupně projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce, a to i přesto, že byl včas a průkazně srozuměn o nemožnosti účasti zmocněnce. Žalobce má za to, že správní orgán tím, že dovedl účelovost omluvy s prvky obstrukčního chování, zneužil správní uvážení, když obsah všech vyjádření zmocněnce vyhodnotil nepřípustně zkratkovitě. Žalobce uvádí, že se jednalo o jedinou omluvu, včas sdělenou a správním orgánem akceptovanou.

Žalobce poukazuje na zmatečná a vnitřně rozporná vyjádření správního orgánu (na str. 2 a str. 3 rozhodnutí), která způsobila vadu nicotnosti rozhodnutí.

Žalobce má za to, že správní orgány obou stupňů řádně nevyhodnotily jeho vyjádření ze dne 27. 3. 2012. Podle žalobce je nepochybné, že se zmocněnec ani žalobce nikdy řízení nevyhýbal, jeho jednání nebylo obstrukční. Dále žalobce namítá, že ve správním spisu chybí záznam o dalších dvou telefonických hovorech (z 20. 3. 2012 a z 22. 3. 2012).

Shrnuje, že v řízení nebyly důvody pro projednání věci v nepřítomnosti žalobce. Zmocněnec se řádně telefonicky omluvil, správní orgán prvního stupně nepokládal za nutné si ověřit důvod jeho nepřítomnosti a poznamenat toto do spisu, zahájil a účelově prováděl výslech v nepřítomnosti. Žalobce namítá, že bylo vydáno vadné rozhodnutí, které nemělo oporu v důkazech, důkazy jsou pouze jednostranné a správní orgán se s návrhy dalších důkazů nevypořádal.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem napadené rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a vady řízení zrušil.

III.

Právní stanovisko žalovaného:

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 26. 2. 2013 zcela odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Za stěžejní bod považuje žalovaný skutečnost, že žalobce v době, kdy bylo řízení zahájeno a proběhlo ústní jednání, ještě prokazatelně nebyl zastoupen svým pozdějším zmocněncem. V kontextu této skutečnosti pak žalovaný konstatuje, že ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce zcela v souladu s ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, když se k němu žalobce bez jakékoliv omluvy nedostavil.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná a navrhuje, aby byla zamítnuta.

IV.

Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu:

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku, úřední záznam Policie České republiky ze dne 29. 11. 2011, záznam o přestupku, ověřovací list Českého

metrologického institutu, výpis z evidenční karty řidiče. Ze správního spisu vyplývá, že dne 9. 3. 2012 bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení společně s předvoláním k ústnímu projednání přestupku na den 23. 3. 2012. Součástí správního spisu je dále úřední záznam z telefonického jednání správního orgánu I. stupně s Mgr. J. N., který správnímu orgánu sdělil, že byl zmocněn k zastupování v přestupkové věci a informoval správní orgán, že zmocnění k zastupování přinese před zahájením ústního jednání současně s listinou omluvy z jednání pro zaneprázdněnost a časovou tíseň, a dále navrhne nový termín jednání. Dne 23. 3. 2012 byl správním orgánem prvního stupně projednán přestupek v nepřítomnosti žalobce. Dne 29. 3. 2012 byla žalobci doručena výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 27. 3. 2012 byla správnímu orgánu předložena plná moc pro zastoupení žalobce Mgr. J. N. a vyjádření, v němž zmocněnec žalobce namítá, že se řádně a včas z jednání telefonicky omluvil a že žádá o určení nového termínu ústního jednání tak, aby byla žalobci dána zákonná možnost uplatnit všechna práva, navrhnout důkazy a tedy vytvořit předpoklad pro vydání rozhodnutí bez vad. Dne 2. 4. 2012 byla správnímu orgánu doručena písemnost („Návrh k věci – č.j.: MěÚ Telč-10669/2011/OD), v níž zmocněnec setrvává na požadavcích uvedených ve vyjádření ze dne 27. 3. 2012. Součástí spisu je dále rozhodnutí Městského úřadu Telč, odbor dopravy, ze dne 19. 4. 2012, č.j. MěÚ Telč-10669/2011/OD, odvolání žalobce a rozhodnutí Krajského úřadu kraje Vysočina, Oddělení ostatních správních činností ze dne 14. 11. 2012, č.j. KUJI 75723/2012, sp. zn. OOSČ 555/2012 OOSC/168/PM/2, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V.

Při posouzení věci soud vycházel z následující skutečnosti, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Soud přezkoumal obě napadená správní rozhodnutí jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.).

Předmětná věc byla projednána bez nařízení jednání, neboť byly splněny zákonné podmínky ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Z hlediska vypořádání žalobních námitek se Krajský soud v Brně nejprve vyjádřil k výhradám žalobce zpochybňujícím oprávněnost projednání přestupku v jeho nepřítomnosti při jednání konaném dne 23. 3. 2012.

Podle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích *o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez*

náležitě omluvy nebo důležitého důvodu. Řízení o přestupku v prvním stupni je tedy zákonem zásadně koncipováno jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného z přestupku.

Výkladem ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích se již podrobně zabýval Nejvyšší správní soud nejen v rozsudku ze dne 26. 5. 2011, č.j. 2 As 36/2010-58, nýbrž i rozsudku ze dne 12. 3. 2009, č.j. 7 As 9/2009-66, oba dostupné na www.nssoud.cz, v němž konstatoval, že „podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhu stranou náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení. Ustanovení § 74 odst. 1 citovaného zákona hovoří o náležité omluvě a ustanovení § 59 zákona č. 500/2004 Sb. o bezodkladné omluvě správnímu orgánu s uvedením důvodu. Účast obviněného na ústním jednání o přestupku je jeho imanentním procesním právem; proto je i jeho přítomnost správním orgánem vyžadována a je předvolán podle ustanovení § 59 správního řádu. Na druhou stranu poskytuje ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích možnost projednat přestupek za tam vymezených podmínek i v nepřítomnosti obviněného. Jestliže se tedy řádně předvolaný obviněný nedostaví k ústnímu jednání, aniž by se náležitě, tedy i bezodkladně, omluvil s uvedením důležitého důvodu, pro který se nemohl dostavit, nelze správnímu orgánu vyčítat, že na osobní účasti obviněného netrval a věc skutečně projednal a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise, shledával-li je (a to je podstatné) dostatečnými pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.“

Ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce jako obviněný z přestupku převzal dne 9. 3. 2012 osobně předvolání k ústnímu projednání přestupku nařízenému na den 23. 3. 2012 v 8:00 hod., jež obsahovalo všechny náležitosti dle ust. § 59 správního řádu včetně poučení o tom, jaké jsou právní následky v případě, že se obviněný z přestupku k jednání nedostaví. Žalobce ostatně ani v tomto směru nevznnesl žádné námitky. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce byl k ústnímu jednání nařízenému na den 23. 3. 2012 řádně předvolán a zbývá posoudit otázku, zda byly splněny požadavky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích pro projednání přestupku v nepřítomnosti žalobce, tzn. zda se žalobce nedostavil k jednání bez náležité omluvy nebo náležitého důvodu.

Žalobce byl v předvolání v souladu s ust. § 59 správního řádu řádně poučen, že pokud se nemůže ze závažných důvodů dostavit k ústnímu jednání, je povinen se bezodkladně s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit a tyto důvody je nutné dokladovat. Bylo tedy povinností žalobce předložit správnímu orgánu náležitou omluvu včetně dokladů, ze kterých by bylo dostatečně patrné, jaké jsou konkrétní překážky jeho účasti na jednání.

Úvodem je třeba konstatovat, že správní spis neobsahuje žádnou indicii o tom, že by došlo k jakékoliv omluvě z jednání ze strany samotného žalobce, ani žalobce v žalobě v tomto směru ničeho nenamítá. Součástí správního spisu je pouze úřední záznam ze dne 19. 3. 2012 o telefonickém hovoru správního orgánu s Mgr. J. N., z něhož vyplývá, že Mgr. J. N. avizoval svou neúčast u jednání. Správní orgány tedy postupovaly zcela správně, když se v první řadě zabývaly tím, zda je žalobce v řízení zastoupen jinou osobou. Ačkoliv obsah telefonického hovoru mohl podle úředního záznamu nasvědčovat tomu, že mezi žalobcem a Mgr. J. N. již v té době existovala dohoda o právním zastoupení, správnímu orgánu prvního stupně nebylo do doby ústního jednání žádným způsobem osvědčeno, že žalobce se skutečně rozhodl realizovat svá práva účastníka řízení prostřednictvím zástupce – zmocněnce, popř. jaký je rozsah tohoto zmocnění. Plná moc, byť datovaná 19. 3. 2012, byla do správního spisu založena až po uskutečněním ústním jednání, dne 27. 3. 2012. Vzhledem k tomu, že jedinou omluvou žalobce z nařízeného jednání bylo telefonické tvrzení osoby, která uvedla, že je zmocněncem žalobce, o své zaneprázdněnosti a časové tísní pro seznámení se s případem, pak bylo povinností žalobce či této osoby nejpozději společně s omluvou předložit písemnou plnou moc, čím by správnímu orgánu bylo zmocnění prokázáno, a rovněž bylo nutné, aby byly doloženy i tvrzené skutečnosti o údajné zaneprázdněnosti. Ani plná moc ani jiné doklady však do doby ústního jednání správnímu orgánu předloženy nebyly. Třebaže soud nikterak nepochybuje, že dohoda mezi žalobcem a jeho zástupcem o zmocnění existovala skutečně již ode dne 19. 3. 2012, toto zmocnění nebylo až do doby ústního jednání žádným způsobem prokázáno. Správní orgán tedy nepochybil, když ke zmocnění žalobce v době ústního jednání nepřihlédl a z tohoto důvodu neuznal jako důvodnou ani omluvu budoucího zmocněnce žalobce z jednání. Správnímu orgánu nebylo doloženo, že by byl v předmětnou dobu žalobce v řízení zastoupen a ani že by existoval důležitý důvod bránící mu v účasti na jednání, byly tedy splněny podmínky pro postup dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a správní orgán prvního stupně postupoval v souladu se zákonem, když ústní jednání proběhlo v nepřítomnosti žalobce.

Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani námitka žalobce, že správní spis neobsahuje záznamy o dvou údajných dalších telefonických hovorech (ze dne 20. 3. 2012 a ze dne 22. 3. 2012). Žalobce totiž nepředkládá žádné důkazy, pomocí níž by bylo možné prokázat, zda telefonické hovory skutečně proběhly, a především neuvádí, jaký byl obsah těchto hovorů a jak by existence těchto hovorů mohla ovlivnit průběh řízení.

Pokud správní orgán prvního stupně vyhodnotil zmocnění žalobce jako zmocnění účelové – obstrukční, podle názoru soudu toto subjektivní tvrzení nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, jelikož jím nebylo jakkoli zasaženo do práv žalobce.

Za nedůvodnou soud považuje rovněž žalobní námitku, že se správní orgány řádně nevypořádaly s vyjádřením zmocněnce ze dne 27. 3. 2012. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán prvního stupně se předmětnému vyjádření věnuje poměrně rozsáhle na str. 8-9 rozhodnutí, kde zcela srozumitelným způsobem objasňuje, proč žádnou z uvedených námitek žalobce nepovažoval za důvodnou.

Pokud žalobce namítá, že správní orgán, byť znal totožnost a telefonní spojení na zmocněnce, neověřil si důvod nepřítomnosti a zahájil jednání, soud je nucen konstatovat, že

správní orgán nebyl v žádném případě povinen zjišťovat, jaké jsou konkrétní důvody jeho nepřítomnosti u jednání, stejně tak neměl povinnost informovat žalobce či údajného zmocněnce o tom, že omluva žalobce z jednání není dostatečná.

Pokud žalobce namítá nicotnost rozhodnutí z důvodu zmatečných vyjádření, tuto námitku soud shledává zcela nepřípadnou. Pasáže, které žalobce uvádí jako zmatečné, nejsou obsaženy v žádném z obou rozhodnutí správních orgánů, které jsou předmětem tohoto soudního přezkumu.

K žalobní námitce, že žalovaný podstatně porušil ustanovení o řízení tím, že ve výroku rozhodnutí neuvádí celou výrokovou část, nýbrž pouze konstatuje porušení ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dovozuje spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, soud uvádí, že na řízení (a rovněž rozhodnutí) před správním orgánem prvního stupně a na řízení odvolací je nutné nazírat jako na celek a nikoliv izolovaně. Podstatná z hlediska jejich následného soudního přezkumu je skutečnost, že tato rozhodnutí musí být jednoznačná, nezaměnitelná a konkrétní (jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2008, www.nssoud.cz). V daném případě tedy zcela postačuje, že spáchaný přestupek a uložený trest byly zcela jasně a srozumitelně vymezeny v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, což ostatně ani žalobce v žalobě nerozporuje. Žalovaný poté postupoval zcela v souladu s ust. § 68 odst. 2 a ust. § 90 odst. 5 správního řádu, když v záhlaví pouze konkretizoval přezkoumávané rozhodnutí s uvedením kvalifikace přestupku, a ve výroku se omezil na zamítnutí odvolání a na potvrzení prvostupňového rozhodnutí. Žalobci tak muselo být zcela zřejmé, spáchání kterého jednání bylo shledáno naplněním skutkové podstaty předmětného přestupku, a jakým způsobem odvolací orgán rozhodl. O tom ostatně svědčí i obsah následně podané žaloby, v níž nelze zaznamenat žádnou pochybnost žalobce ohledně přesného vymezení přestupku.

Nedůvodná je rovněž námitka, v níž žalobce namítá, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, jelikož žalovaný dovozuje další porušení jen odkazem na tzv. lustraci. Opět je třeba konstatovat, že řízení včetně rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří dohromady jeden celek a rozhodnutí žalovaného nelze posuzovat izolovaně. Předmětné tvrzení, že „provedenou lustrací bylo zjištěno, že obviněný přestupek se stejnou skutkovou podstatou – překročení dovolené rychlosti – spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců již jednou“ se objevuje v úvodní části odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný shrnuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně toto své tvrzení uvedené ve výroku rozhodnutí rozvádí v odůvodnění rozhodnutí, kde uvádí, že „provedenou lustrací karty řidiče bylo zjištěno, že obviněný uvedený přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích měsíců již jednou, a to ke dni 24. 10. 2011. Z toho důvodu má správní orgán za prokázané, že přestupek byl v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců o totožné skutkové podstatě spáchán podruhé, proto byl uložen zákaz činnosti, jak je uvedeno ve výroku.“ Na jiném místě rozhodnutí dále uvádí, že „z výpisu karty řidiče zjistil, že obviněný má v kartě řidiče záznam o totožné skutkové podstatě nyní řešeného přestupku, a to z 24.10.2011 (opět § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu).“ Z výpisu evidenční karty řidiče, který je součástí spisového materiálu, a který je možné považovat za veřejnoprávní akt s presumpcí správnosti, potom vyplývá, že žalobce dne 24. 10. 2011 spáchal přestupek téže skutkové podstaty jako v daném

případě, tj. přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, jež byl řešen v blokovém řízení pod č.j. KRPC-82488/PŘ-2011-020306. Správní orgán tedy postupoval zcela v souladu se zákonem, když údaje o pravomocně ukončeném řízení o přestupku vzal z výpisu evidenční karty řidiče za prokázané a pouze na tento výpis z karty řidiče odkázal, tento závěr nemůže svědčit o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí. Správní orgán nebyl povinen přestupek již dříve pravomocně vyřízený v blokovém řízení v nyní posuzovaném případě jakkoli blíže vymezovat.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí soud nespatřuje ani ve formulaci žalovaného v závěru rozhodnutí, že „další uvedené skutečnosti v odvolání nejsou jako námitky zcela srozumitelné, a nelze na ně adekvátním způsobem reagovat.“ Správní orgán tímto pouze konstatoval, že některé části odvolání nelze považovat za odvolací námitky, a proto na ně nereagoval. Na této formulaci soud neshledává nic neudržitelného, naopak i soud je nucen konstatovat, že z některých pasáží odvolání žalobce není zcela zřejmé, v čem je spatřován rozpor rozhodnutí s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí. Žalobce v žalobě nenamítá, že by některá konkrétní odvolací námitka byla žalovaným opomenuta, soudu tedy není zřejmé, jak by výše uvedenou formulací mohl být žalobce dotčen na svých právech.

Jestliže žalobce považuje za nepřezkoumatelné tvrzení žalovaného uvedené v odůvodnění rozhodnutí, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že žalobci bylo prokázano, že se dopustil předmětného přestupku, přičemž chybí řádné odůvodnění, soud konstatuje, že odvolání žalobce neobsahovalo žádnou konkrétní námitku, v níž by žalobce nabídl verzi skutkového stavu odlišnou od verze předestřené správním orgánem. Žalobce v odvolání pouze velmi obecně popřel, že by přestupek způsobil, a s odkazem na zásadu legality zpochybnil postup správního orgánu prvního stupně, který vzal za své zdokumentovaný skutkový stav, aniž by zkoumal další skutečnosti. Žalovaný tedy nikterak nepochybil, když na takto nekonkrétní námitky reagoval pouze v obecné rovině, a to tak, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností a že žalobci bylo prokázano, že se předmětného přestupku dopustil. Podrobné odůvodnění skutkového stavu obsahuje rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a nebylo by tedy účelné, aby žalovaný v rozhodnutí zabíhal do větších podrobností nad rámec odvolacích námitek. Nadto je třeba konstatovat, že pokud měl správní orgán skutkový stav postaven na jisto na základě Policií ČR předložených podkladů, a nepovažoval-li za nutné doplnit dokazování, byl zcela jednoznačně oprávněn o věci rozhodnout, a to i bez provedení dalších důkazů. Řízení o přestupcích je sice zákonem koncipováno jako řízení s ústním jednáním za přítomnosti obviněného, žalobce se však svým jednáním, kdy se bez řádné omluvy nedostavil k ústnímu jednání, připravil o možnost svým ústním vyjádřením zjištěný skutkový stav korigovat.

K žalobní námitce, že v řízení byla porušena zásada rychlosti řízení, když rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno v zákonné pořádkové lhůtě, soud uvádí, že pro případy, kdy není vydáno rozhodnutí ve věci v zákonné lhůtě, mají účastníci řízení možnost využít opatření proti nečinnosti podle ust. § 80 správního řádu, popř. podat správní žalobu proti nečinnosti. Ze správního spisu však nevyplývá, že by žalobce daného postupu využil. Soudu nadto není zřejmé, jak by mohl být žalobce poškozen na svých právech tím, že mu bylo pravomocné rozhodnutí doručeno 2 dny před koncem prekluzivní lhůty.

Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. března 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová